

Robert von Lucius “Drei Baltische Wege”
Yves Partschefeld (15.12.2011)
Mitteldeutscher Verlag, 2011. 206 lk.

Frankfurter Allgemeine Zeitung korrespondent Robert von Lucius võtab oma uues raamatus “Kolm balti teed” lugeja kaasa avastusreisile Baltikumi. Tema teose aluseks on 31 osalt värskendatud ja täiendatud artiklit aastatest 2001 kuni 2008, mis käsitlevad piirkonna ühiskondlikke, poliitilisi ja majanduslikke sündmusi ning hõlmavad perioodi 12. sajandist tänapäevani. Autoril õnnestub oma lühivormidega muuta Baltikumi tänapäev lugejale lähedaseks, juhtida tähelepanu siinse ruumi tihedatele sidemetele Kesk- ja Põhja-Euroopaga ning osutada kolme Balti riigi omavahelistele paralleelidele – aga ka erinevustele, mis kipuvad tihti üldmõiste “Baltikum” taha ära kaduma.

Nii avaneb raamatust pilt Leedule kui riigile, millele on siiani oluline minevik ühe pindalalt suurima Euroopa riigina, mistõttu tuntakse kohati suuremat ühtsust Ukraina, Valgevene ja Moldova kui Balti naabritega. Lätit näeme aga sajandeid saksa, rootsi ja vene võõrmõju all olnud maana, mis näib end nüüd otsivat ristumispunktina Ida ja Lääne ning Põhja ja Lõuna vahel. Ja lõpuks kohtume Eestiga, mille ajaloos on palju ühist Lätiga, kuid mis orienteerub tänapäeval pigem Skandinaaviale.

Balti riikidele ühistest asjadest tõuseb esile nõukogude okupatsioon, mille mõtestatud läbitöötamine on kestnud viimased kakskümmend aastat ja mis on siiani kehvade suhete taga Venemaaga. See annab end tunda tooraineäri- ja transiidialastes nägelustes, vene vähemuse olukorda puudutavas ja eelkõige muidugi vastandlikes ajalookäsitlustes.

Raamat on suunatud eelkõige eelteadmisteta asjahuvilistele. Aga siiski annab see võimaluse ka eestlastele, lätlastele ja leedulastele naabri kohta midagi teada saada. Lisaks saab ettekujutuse sellest, kuidas Saksa press käsitleb Baltikumi. Jättes kõrvale mõned väikesed sisulised vead ja kordused, võib “Kolme balti teed” soovitada lugejale, kes otsib tänapäevast ja ajakirjanduslikus võtmes teejuhti Baltikumi.